

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/34/2023
Identifikačné číslo spisu:	2219202245
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2219202245.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v spore žalobcu ensentia s. r. o., Bratislava, Priemyselná 6, IČO: 35 702 877, zast. LEGAL PROFESSIONALS, s. r. o., Bratislava, Sartorisova 12, IČO: 36 857 998, proti žalovanému P. T., narodenému E., T., zast. Advokátska kancelária BĀNOS & KOŠŤTOVÁ s. r. o., Galanta, Hlavná 979/23, IČO: 47 551 372 o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 21C/34/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. septembra 2022 sp. zn. 11Co/46/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. júna 2020 č. k. 21C/34/2019-396 výrokom I. zastavil konanie v časti určenia, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá medzi žalovaným a N. U., predtým T., je voči žalobcovi neúčinná v časti nehnuteľnosti, špecifikovanými vo výroku I. rozsudku okresného súdu; výrokom II. určil, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá medzi žalovaným a N. U., predtým T., je voči žalobcovi neúčinná v časti, ktorou žalovaný nadobudol vlastnícke právo k motorovým vozidlám špecifikovaným vo výroku II. rozsudku okresného súdu; výrokom III. určil, že zmluva o prevode obchodného podielu spoločnosti EconProfit s. r. o. so sídlom Michal na Ostrove 398, 930 35 Michal na Ostrove, IČO: 46 227 173, uzavretá medzi žalovaným a N. U., predtým T., ktorou žalovaný nadobudol vlastnícke právo k obchodnému podielu v spoločnosti EconProfit s. r. o., vo výške 1/2 základného imania spoločnosti, je voči žalobcovi právne neúčinná; výrokom IV. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil v časti zastavenia konania aplikáciou ustanovenia § 144, § 145 ods. 2 a § 146 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), v časti, v ktorej žalobe vyhovel aplikáciou ustanovenia § 42a

ods. 1, ods. 2, § 42b ods. 4, a § 116 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“), ako aj § 61c ods. 1 a ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku, vecne tým, že boli naplnené všetky predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, a žaloba preto bola podaná dôvodne.

1.2. V danom prípade bola nesporná existencia vymáhateľnej (a vymáhanej) pohľadávky z titulu náhrady škody spôsobenej žalobcovi dlžníčkou (N. T., rodená U.) priznanej rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016 z 21. júla 2016 v sume 118.588 eur s príslušenstvom. Ako vyplynulo z dokazovania, dlžníčka je nemajetná, nie je v trvalom pracovnom pomere, nepodniká, poberá iba invalidný dôchodok, ktorého výška nedovoľuje vykonávanie zrážok. Dlžníčka žije v nehnuteľnosti, ktorej sa dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) síce vzdala, avšak vzhľadom na obmedzujúcu poznámku katastrálny odbor okresného úradu ešte nevykonával vklad predmetnej nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Veriteľ za týchto okolností nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky.

1.3. Právnym úkonom dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa dlžníčka bezodplatne vzdala dvoch vozidiel, pričom podľa znaleckých posudkov hodnota vozidla FIAT PANDA ku dňu 9. marca 2020 predstavuje sumu 76 eur a vozidla PEUGEOT PARTNER sumu 123 eur. Zo sumy 99,50 eur, predstavujúcej polovicu znalcom určenej ceny za predmetné vozidlá, by mohol veriteľ čiastočne uspokojiť svoju pohľadávku, preto súd dohodu o vyporiadaní BSM v tejto časti považoval za ukracujúci právny úkon. Rovnako za ukracujúci právny úkon súd považoval zmluvu o prevode obchodného podielu spoločnosti EconProfit s. r. o. Exekučný poriadok prikazuje povinnému po doručení upovedomenia o začatí exekúcie obmedziť svoju činnosť na uskutočňovanie bežných právnych úkonov, pričom výslovne stanovuje, že prevod obchodného podielu v obchodnej spoločnosti nie je bežným právnym úkonom. Dlžníčka previedla obchodný podiel v spoločnosti EconProfit s. r. o. na žalovaného až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Zo skutočnosti, že v účtovnom roku 2018 sa spoločnosť nachádzala v strate nemožno vyvodiť, že žalobca by sa z tohto obchodného podielu nemohol uspokojiť, keďže ide iba o jeden účtovný rok, spoločnosť je podľa účtovnej závierky aktívna a jej obežný majetok je vo výške 45.478 eur. Navyše, prostriedky z trestnej činnosti dlžníčky boli použité v prospech podnikania uvedenej spoločnosti. Oba odporované právne úkony boli urobené v posledných troch rokoch.

1.4. S poukazom na § 116 veta za bodkočiarkou OZ a uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/32/2017 z 27. júna 2018 v danom prípade súd považoval dlžníčku a žalovaného za osoby blízke podľa § 116 veta za bodkočiarkou OZ, keď mal za to, že ujmu, ktorú by utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu, k čomu dospel vykonaným dokazovaním. Bolo totiž preukázané, že žalovaný s dlžníčkou žijú v spoločnom dome, pričom všetky náklady na domácnosť znáša žalovaný (zhodné tvrdenia žalovaného a dlžníčky), čo vyhodnotil súd ako pomoc zo strany žalovaného dlžníčke, tiež v čase, keď mala dlžníčka psychické problémy, bol to žalovaný, koho kontaktoval ošetrojúci lekár (tvrdenie dlžníčky), pričom následne sa dlžníčka prisťahovala do spoločnej nehnuteľnosti, keď predtým dlžníčka podľa svojich tvrdení žila v aute FIAT PANDA, ktorého sa ale dohodou o vyporiadaní BSM bezodplatne vzdala, čiže v ňom žila s povolením žalovaného, a bol to takisto žalovaný, ktorý napriek tomu, že poznal jej finančnú situáciu, zapožičal spoločnosti EconProfit s. r. o., ktorá bola v danom čase vo vlastníctve dlžníčky, vysokú sumu peňazí (30.000 eur) na podnikanie. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci mal súd za preukázaný tak úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa, ako aj vedomosť žalovaného o tomto úmysle, a to napriek tomu, že status blízkej osoby žalovaného voči dlžníčke v tomto prípade nevyžadoval preukazovanie takejto vedomosti žalovaného.

1.5. Dlžníčka takisto tvrdila, že motorových vozidiel sa vzdala z dôvodu, že tieto vyžadovali opravy, čo s poukazom na skutočnosť, že v jednom z predmetných motorových vozidiel podľa vlastného tvrdenia istý čas žila, nevyznieva veľmi dôveryhodne. Málokto sa z dôvodu nedokonalosti vzdáva svojho posledného útočiska. Takisto ničím nebolo preukázané tvrdenie, že na tom, aby dlžníčka zostala hypotekárnou spoludlžníčkou voči I., trvala banka. Dohoda o vyporiadaní BSM bola podpísaná pred notárom dňa 28. novembra 2016, t. j. po právoplatnosti trestného rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016 z 21. júla 2016 a nadobudnutí vymáhateľnosti rozhodnutia v časti výroku o náhrade škody. Súd považuje za rozhodný tento dátum, pretože aj keď žalovaný a dlžníčka tvrdia, že na jej obsahu sa dohodli už skôr, toto tvrdenie je nepreukázané a navyše irelevantné, lebo právne perfektným sa právny úkon stal až 28. novembra 2016. Žalovaný namietal, že bolo potrebné opätovné doručovanie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, a teda že dlžníčka nemohla mať vedomosť o jeho obsahu, a teda

ani úmysel ukrátiť veriteľa. S takouto úvahou sa súd nestotožnil, nakoľko keby aj dlžníčka nemala vedomosť o obsahu rozsudku Krajského súdu v Bratislave, mala vedomosť o obsahu rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 1T/28/2016-515 zo 14. apríla 2016, ktorým bola, okrem iného, zaviazaná nahradiť žalobcovi sumu 118.888 eur a po vyhlásení tohto rozsudku sa dlžníčka vzdala práva podať odvolanie, teda s jeho obsahom vrátane uloženej povinnosti nahradiť žalobcovi škodu súhlasila (proti tomuto rozsudku sa odvolal len žalobca, a to v časti úrokov z omeškania). Dlžníčka teda od 14. apríla 2016 vedela o svojej povinnosti zaplatiť žalobcovi minimálne sumu vo výške 118.888 eur a s touto vedomosťou uzatvárala dohodu o vyporiadaní BSM. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že v čase podpisovania dohody o vyporiadaní BSM už bola na liste vlastníctva č. XXX zapísaná obmedzujúca poznámka výkonu exekúcie predajom nehnuteľnosti, z čoho najneskôr musel byť aj žalovanému zrejmý úmysel dlžníčky. Takisto bol informovaný o trestnom stíhaní dlžníčky, keďže bol v tomto konaní vypočúvaný ako svedok (resp. vypočúvaný mal byť, ale využil právo podľa § 130 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku). Po zohľadnení skutočností, že žalovaný vedel o trestnom stíhaní dlžníčky, že musel vedieť minimálne o sume 45.900 eur, ktorú dlžníčka spreneverila, že musel mať napriek skutočnosti, že od augusta 2015 (tvrdenie žalovaného v návrhu), februára 2016 (tvrdenie dlžníčky na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 23. 06. 2020) alebo apríla 2016 (tvrdenie dlžníčky v prípise adresovanom Okresnému súdu Bratislava II z 2. februára 2017 + tvrdenie žalobcu na pojednávaní tunajšieho súdu dňa 23. júna 2020 „po rozvoze dlžníčka opustila spoločnú domácnosť“) spolu nežili, vedomosť minimálne o tom, že iné vlastné bývanie dlžníčka nemá, a skutočnosti, že napriek uvedenému sa dlžníčka bezodplatne vzdala celého svojho podielu na vyporiadaní BSM, a to bez relevantných dôvodov, ako už súd uviedol vyššie, potom nie je možné pri dodržaní pravidiel formálnej logiky dospieť k inému záveru, než že úmysel dlžníčky ukrátiť veriteľa - žalobcu nielen musel byť, ale aj bol žalovanému známy.

1.6. Pokiaľ ide o prevezený obchodný podiel v spoločnosti EconProfit s. r. o. dňa 25. júla 2018 na žalobcu za kúpnu cenu 1 euro (napriek doručenému upovedomeniu o začatí exekúcie), žalovaný musel mať vedomosť o exekúcii voči dlžníčke, a teda aj o jej úmysle ukrátiť veriteľa najneskôr ku dňu zápisu obmedzujúcej poznámky do katastra nehnuteľností. Argumentáciu žalovaného (v zmysle ktorej mal on spoločnosti EconProfit s. r. o. poskytnúť pôžičku vo výške 30.000 eur, pričom dohodnutá sankcia k uvedenej pôžičke bol prevod obchodného podielu k predmetnej spoločnosti do jeho vlastníctva) vyhodnotil súd ako irelevantnú, keďže spoločnosť nevlastnila svoj obchodný podiel, preto sa nemohla ani zaväzovať k akémukoľvek nakladaniu s ním a takéto zmluvné ustanovenie je absolútne neplatné podľa § 37 ods. 2 OZ.

1.7. Pokiaľ ide o skutočnosť, že dlžníčka navrhla splátkový kalendár po 100 eur mesačne, súd poukazuje na skutočnosť, že jednak ani tento nedodržiavala, jednak pri akceptovaní takéhoto splátkového kalendára by došlo k splateniu len istiny o viac ako 98 rokov. Skutočnosť, že dlžníčka čiastočne plnila neznamená, že žiadny jej ďalší právny úkon nemôže byť ukracujúcim právnym úkonom. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že v časti žaloby, ktorá nebola späťvzatá, boli naplnené všetky predpoklady odporovateľnosti, a preto žalobe vyhovel.

1.8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255, § 256 a § 262 CSP.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaného rozsudkom z 13. septembra 2022 č. k. 11Co/46/2021-610 výrokom I. rozsudok okresného súdu v napadnutých vyhovujúcich výrokoch II. a III. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP; výrokom II. rozsudok okresného súdu vo výroku IV. o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 33 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník; výrokom III. zaviazal zaplatiť žalovaného žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.1. K odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd uviedol, že žalovaný v odvolaní, rovnako ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, namietal, že v prípade žiadneho z označených právnych úkonov neboli splnené zákonné podmienky ich odporovateľnosti. Pokiaľ ide o žalobcom napadnutý prevod motorových vozidiel, podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že nakoľko za prevezené veci neobdržala dlžníčka nielen obvyklú cenu, ale ani jej za ne nebola inak poskytnutá žiadna iná primeraná (rovnocenná) náhrada, došlo k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Argumentácia žalovaného

ohľadom nízkej ceny motorových vozidiel s odvolaním sa na predložený znalecký posudok neobstojí, pretože pre posúdenie, či ide o úkon ukracujúci veriteľa, je rozhodujúce, či došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky alebo aspoň sčasti. Súd mal nesporne preukázané, že žalobcom napadnutý právny úkon žalovaného a žalobcovej dlžníčky, Dohoda o vyporiadaní BSM v časti, ktorou žalovaný nadobudol do vlastníctva označené motorové vozidlá, bol ukracujúcim právnym úkonom, keďže dlžníčke nebola poskytnutá žiadna primeraná finančná protihodnota. Zároveň sa odvolací súd stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že na takéto konanie dlžníčky neboli žiadne relevantné dôvody, okrem jej úmyslu ukrátiť veriteľa, keďže dôvody uvádzané dlžníčkou ako svedkyňou (že by nebolo voči manželovi vzhľadom na starostlivosť o deti férové niečo chcieť, ako aj jej znalosť o zlom technickom stave vozidiel), za také považovať nemožno. I v prípade, že dlžník plní uzavretím zmluvy s tretou osobou svoj morálny alebo právny záväzok, môže uzavretím zmluvy sledovať úmysel ukrátiť svojho veriteľa.

2.2. V konaní bolo tiež preukázané, že zmluvou o prevode obchodného podielu z 25. júla 2018 dlžníčka previedla na žalovaného obchodný podiel spoločnosti EconProfit s. r. o. vo výške 100 % za cenu 1 euro, ktorý právny úkon treba rovnako považovať za ukracujúci veriteľa, keďže za prevod na žalovaného cena z hľadiska adekvátnosti nebola primeraná. Dlžníčke (ako vyplýva z vyjadrenia exekútora) bolo zaslané upovedomenie o začatí exekúcie ešte v novembri 2016, napriek tomu táto uskutočnila predaj obchodného podielu v spoločnosti EconProfit s. r. o. bez vedomia a súhlasu súdneho exekútora. Zbavením sa 100 % obchodného podielu v obchodnej spoločnosti sa pripravila o zvyšok majetku, ktorým mohol byť žalobca uspokojený. Tak ako správne uviedol už prvoinštančný súd, zo skutočnosti, že v účtovnom roku 2018 sa spoločnosť nachádzala v strate nemožno vyvodiť, že žalobca by sa z tohto obchodného podielu nemohol uspokojiť, keďže ide iba o jeden účtovný rok, spoločnosť je podľa účtovnej závierky aktívna a jej obežný majetok je vo výške 45.478 eur, navyše, prostriedky z trestnej činnosti dlžníčky boli použité v prospech podnikania uvedenej spoločnosti. Odvolací súd doplnil, že cenu obchodnej spoločnosti neurčujú výlučne vyššie uvedené hodnoty, ktoré sú výsledkom podnikania iba za konkrétny obmedzený časový úsek, ale aj hodnota obchodného potenciálu spoločnosti. V prípade jej predaja by bolo zohľadňované teda tiež to, že ide o zabehnutú a aktívnu spoločnosť, ktorá má za sebou určitú podnikateľskú históriu, čo sa obvykle premieňa do ceny predávanej spoločnosti. Žalovaný v konaní uviedol, že predmetom činnosti boli stavebné činnosti, obrat cca 9 tis. a účtovníctvo, spoločnosť má teda nepochybne určitú klientsku základňu, ktorá prípadnú predajnú cenu spoločnosti zvyšuje.

2.3. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj ostatnú argumentáciu žalovaného. Tento nesúhlasil so záverom súdu, že by mal mať vedomosť o tom, že dlžníčka mala v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, rovnako ako s jeho záverom, že dlžníčka mala úmysel ukrátiť svojho veriteľa. Pokiaľ ide o úmysel dlžníčky, tento je z vykonaného dokazovania celkom zrejmý. Skutočnosť, že rozsudok, na základe ktorého jej bola uložená úhrada finančnej pohľadávky žalobcu, neobdržala v čase, kedy tento nadobudol vykonateľnosť (ako v odvolaní namieta žalovaný), nemôže mať žiadny vplyv na posúdenie existencie jej úmyslu ukrátiť svojho veriteľa. Dlžníčka totiž v čase uzavretia právnych úkonov bez akýchkoľvek pochybností vedela, že je uznaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 1T/28/2016-515 zo 14. apríla 2016, právoplatným dňa 14. apríla 2016, vinnou za spreneveru (za to, že v čase od 11. októbra 2011 do 10. júla 2013 ako zamestnanec právneho predchodcu žalobcu viacerými transakciami neoprávnene previedla na účet spoločnosti EconProfit s. r. o. celkovú sumu 45.900 eur). Rovnako dlžníčka v čase uzavretia právnych úkonov mala vedomosť o pohľadávke veriteľa voči nej, keďže už vyššie označený rozsudok jej uložil povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 118.888 eur. Argumentácia žalovaného týkajúca sa nesprávne vyznačenej vykonateľnosti označeného rozsudku je celkom irelevantná, pretože tak, ako správne dôvodil žalobca, súd v predmetnom spore nie je oprávnený preskúmať doložky právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí iných súdov, pričom navyše ako vyplýva zo stanoviska OS Bratislava II, námietky dlžníčky boli v tejto súvislosti vyhodnotené ako neopodstatnené, a preto je existujúci skutkový a právny stav týkajúci sa trestného rozsudku záväzný a nemenný. Predmetný rozsudok nadobudol vykonateľnosť 21. júla 2016, pričom právne úkony boli uzavreté dňa 28. novembra 2016, resp. 25. júla 2018.

2.4. V ďalšej časti sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalobcu v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania. Preskúmaním obsahu spisu a odvolacích námietok vyhodnotil odvolanie žalobcu ako dôvodné, keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ o trovách konania rozhodol tak,

že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu.

2.5. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 262 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ v dovolaní uviedol, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom odňal strane možnosť konať pred súdom. Žalovaný má taktiež za to, že rozsudok krajského súdu, okrem iného, zároveň spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a je tiež nedostatočne odôvodnený. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktoré je podľa neho správne, pričom odvolací súd na viacerých miestach bližšie svoje tvrdenia neodôvodnil a viacmennej sa iba priklonil k názoru súdu prvej inštancie bez ďalšieho preukázania svojich tvrdení.

3.2. Odvolací súd sa tiež nesprávnym spôsobom v napádanom rozhodnutí vysporiadal s ním citovanou judikatúrou NS SR, s poukazom na ktorú odvolací súd nesprávne dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobca v tomto prípade preukázal splnenie všetkých podmienok vyžadovaných § 42a ods. 2 OZ na vyslovenie odporovateľnosti právneho úkonu. Odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Žalovaný zastáva názor, že súd sa nesprávne vysporiadal s argumentáciou žalovaného, keď na základe vykonaného dokazovania a najmä predložených znaleckých posudkov č. 10/2020 a č. 11/2020 je zrejmé, že hodnota vozidiel Fiat Panda a Peugeot Partner je skutočne nepatrná, pričom vzhľadom na náklady na vozidlá, aby boli pojazdné, nie je možné konštatovať, že by ich predajom bývalá manželka žalovaného získala protihodnotu, v zmysle, ktorej by došlo aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľa.

3.3. Rovnako dovolateľ poukazuje na zmluvu o prevode obchodného podielu v spoločnosti EconProfit s. r. o., ktorú nemožno považovať za ukracujúci právny úkon, keďže táto spoločnosť bola v strate (z účtovnej závierky za rok 2018 vyplynulo, že spoločnosť sa nachádza v strate 20.113 eur). Obchodný podiel bolo nutné previesť na žalovaného aj z dôvodu, že dlžníčka nebola schopná ani fyzicky, ani psychicky riadiť spoločnosť. V spoločnosti ostal ku dňu 31. decembra 2019 ako majetok len motorové vozidlo kúpené na leasing (termín ukončenia leasingu február 2023) a len pôžičky. Nákupná aj odkupná hodnota obchodného podielu bola 1 euro, teda sa bývalá manželka, ani žalovaný týmto prevodom nijako neobohatili. Žalovanému nie je zrejmé, akým spôsobom malo dôjsť k ukráteniu veriteľa, pokiaľ samotná spoločnosť nevykazovala nijaký aktívny majetok, ktorý by bolo možné v jeho prospech speňažiť. Odvolací súd tak rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom, a teda aj v tomto smere možno badať markantné porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

3.4. Za podstatný nedostatok žalovaný považuje, že odvolací súd sa vyhol vysvetleniu, prečo ignoroval skutočnosť, že nebola splnená zásadná podmienka odporovateľnosti právneho úkonu, keď spolu s okresným súdom považovali za blízke osoby žalovaného a dlžníčku žalobcu, ako bývalých manželov, napriek tomu, že zákon neoznačuje takéto osoby za blízke. S predmetným sa odvolací súd bez ďalšieho stotožnil napriek tomu, že pôvodne sám prvoinštančný súd bol toho názoru (zvukový záznam z pojednávania 23. júna 2020), že títo nie sú blízkymi osobami, a je na žalobcovi preukázať vedomosť žalovaného ohľadom úmyslu dlžníčky ukrátiť jej veriteľa. Jednotlivé skutočnosti prvoinštančný súd bez náležitého zdôvodnenia zhodnotil v rozpore so svojím predošlým stanoviskom tak, že títo sú blízkymi osobami, nakoľko žijú v spoločnej domácnosti, pričom žalovaný s dlžníčkou uzavrel zmluvu o pôžičke z dôvodu, že žalovaného mal ošetrojúci lekár dlžníčky kontaktovať po tom, ako si táto siahla na život, a to napriek rozporu s judikatúrou, na ktorú okresný súd poukázal (sp. zn. 5Cdo/32/2017). Okresný súd napriek svojmu prvotnému názoru o tom, že žalovaný a jeho bývalá manželka nie sú blízkymi osobami, pokračoval v konaní a dokazovaní a bez upozornenia na zmenu svojho prvotného právneho posúdenia žalobe vyhovel. Súd prvej inštancie neumožnil stranám adekvátne reagovať na vzniknutú procesnú situáciu a nevytvoril im priestor na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Okresný súd sa s takýmto odklonom nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Na uvedený nedostatok nereagoval ani odvolací súd.

3.5. Žalovaný zdôrazňuje, že dlžníčka nemohla mať úmysel ukrátiť svojho veriteľa, keď rozsudok, na základe ktorého jej bola uložená úhrada finančnej pohľadávky žalobcu, preukázateľne neobdržala v čase, kedy tento nadobudol vykonateľnosť, kedy bývalá manželka dňa 1. decembra 2016 adresovala list priamo Okresnému súdu Bratislava II, keď žiadala o opravu vyznačenia vykonateľnosti rozsudku sp. zn. 1T/28/2016-515 a opätovné doručenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016 (rozsudky tvoriace proti bývalej manželke exekučný titul). Žalovaný zastáva názor, že dlžníčka nemohla

mať úmysel ukrátiť svojho veriteľa, keďže sa o exekučnom titule dozvedela až potom, ako došlo k uzatvorení sporových dokumentov. V dôsledku uvedených skutočností vidí žalovaný nedostatočnosť a arbitrárnosť odôvodnenia napádaného rozhodnutia, ktorá viedla k vade nesprávneho procesného postupu na strane súdu.

3.6. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd s poukazom na § 449 CSP zrušil uznesenie krajského súdu, ako i rozsudok okresného súdu a vo veci rozhodol tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Alternatívne, aby dovolací súd zrušil „uznesenie krajského súdu“ a vec v zmysle § 450 CSP vrátil odvolaciemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie a zároveň žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že argumenty uvádzané žalovaným v podanom dovolaní neodôvodňujú opodstatnenosť podaného dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Žalobca navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie žalovaného zamietol a zaviazal dovolateľa na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade žalovaný vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Žalovaný v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal porušenie práva na spravodlivý proces arbitrážnosťou a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, najmä vo väzbe na nedostatok úmyslu dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa a status žalovaného a dlžníčky veriteľa ako blízkych osôb. Tiež namietal nesprávne právne posúdenie, nesprávne skutkové závery a nesprávny procesný postup odvolacieho súdu.

10. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP opieral o námietku nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu, k uvedenému dovolací súd uvádza, že aj keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej spore o taký prípad nešlo.

11. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

12. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvávajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho

súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

15. K dovolacej námietke týkajúcej sa arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd vo väzbe na body 10. až 14. tohto rozhodnutia uvádza, že v posudzovanom spore obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súd oboch nižších inšancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

15.1. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inšancie v napadnutých vyhovujúcich výrokoch II. a III. potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inšancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov v zmysle § 387 ods. 2 CSP (pozri odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil v porovnaní so súdom prvej inšancie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch. V dôvodoch rozsudku sa vyjadril k nosnej argumentácii odvolateľa (žalovaného) uplatnenej v odvolaní (rovnako aj v dovolaní) ohľadom žalovaným spochybňovaných (nepreukázaných zo strany žalobcu) predpokladov úspešnej odporovateľnosti v zmysle § 42a OZ, konkrétne ukracujúceho právneho úkonu (podľa tvrdenia žalovaného nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka na úkor veriteľa, pretože prevádzané veci mali byť hodnotu nepatrnú, resp. žiadnu alebo minusovú), absencie úmyslu dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa (pretože podľa tvrdenia žalovaného sa o exekučnom titule dozvedela až potom, ako došlo k uzavretiu sporových dokumentov), absencie vedomosti žalovaného o tom, že by dlžníčka mala v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, statusu žalovaného a dlžníčky veriteľa ako blízkej osoby (pozri body 20. až 35. rozhodnutia odvolacieho súdu). V rozpore s uvedeným potom vyznieva tvrdenie dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu vo väzbe na jeho odvolacie námietky.

15.2. Konkrétne, pokiaľ dovolateľ namietal nedostatok odôvodnenia odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že odvolací súd (aj okresný súd) nevysvetlil, prečo považoval za blízke osoby žalovaného a dlžníčku žalobcu ako bývalých manželov napriek tomu, že zákon neoznačuje takéto osoby za blízke, pričom uviedol, že došlo k odklonu od rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/32/2017, dovolací súd akcentuje dôvody rozsudku odvolacieho súdu týkajúce sa posúdenia statusu žalovaného a dlžníčky žalobcu ako blízkych osôb, keď odvolací súd v bode 36. odôvodnenia svojho rozhodnutia odkázal v celom rozsahu na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorým sa stotožnil a nepovažoval za potrebné opakovať tam uvádzanú argumentáciu (body 55. a nasl. odôvodnenia rozsudku okresného súdu). Okresný súd na základe vykonaného dokazovania a zistených skutočností považoval dlžníčku žalobcu a žalovaného za osoby blízke podľa § 116 veta za bodkočiarkou OZ, pretože mal za to, že by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu (bližšie body 54. a 55. rozsudku okresného súdu). V rozpore s uvedeným potom vyznieva tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacou námietkou ohľadom aplikácie § 116 OZ.

15.2.1. K rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/32/2017, na ktoré dovolateľ poukazoval a tvrdil odklon od neho, dovolací súd uvádza, že predmetným rozhodnutím najvyššieho súdu bol dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušený z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia vzťahu medzi dlžníkom a žalovanou 1/ ako osôb blízkych v zmysle ustanovenia § 116 veta za bodkočiarkou OZ, keď najvyšší súd uzavrel, že tieto osoby neboli blízkymi, pretože medzi nimi existovala dynamika, v rámci ktorej počas uzavretia odporovateľného právneho úkonu nežili a nemali dobré vzťahy. Uvedené je v kontraste s posudzovaným sporom, keď okresný súd (s ktorým sa stotožnil odvolací súd) dospel k záveru, „... že žalovaný s dlžníčkou žijú v spoločnom dome, pričom všetky náklady na domácnosť znáša žalovaný ...“

15.3. K ďalšej námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu

ohľadom absencie úmyslu dlžníčky ukrátiť svojho veriteľa, keď dlžníčka nemohla mať úmysel ukrátiť svojho veriteľa, keďže sa o exekučnom titule dozvedela až potom, ako došlo k uzatvoreniu sporových dokumentov, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ktorý uviedol: „Dohoda o vyporiadaní BSM bola podpísaná pred notárom dňa 28. 11. 2016, t. j. po právoplatnosti trestného rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016 z 21. 07. 2016 a nadobudnutí vymáhateľnosti rozhodnutia v časti výroku o náhrade škody. Súd považuje za rozhodný tento dátum. Hoci žalovaný a dlžníčka tvrdia, že na jej obsahu sa dohodli už skôr, toto tvrdenie je nepreukázané a navyše irelevantné, lebo právne perfektným sa právny úkon stal až 28. 11. 2016. Žalovaný namietal, že bolo potrebné opätovné doručovanie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, a teda že dlžníčka nemohla mať vedomosť o jeho obsahu, a teda ani úmysel ukrátiť veriteľa. S takouto úvahou sa súd nemôže stotožniť, keďže keby aj dlžníčka nemala vedomosť o obsahu rozsudku Krajského súdu v Bratislave, mala vedomosť o obsahu rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 1T/28/2016-515 zo 14. 04. 2016, ktorým bola dlžníčka o. i. zaviazaná nahradiť žalobcovi sumu 118.888 eur. Po vyhlásení tohto rozsudku sa dlžníčka vzdala práva podať odvolanie, teda s jeho obsahom, vrátane uloženej povinnosti nahradiť žalobcovi škodu, súhlasila. Proti tomuto rozsudku sa odvolal len žalobca - a to v časti príslušenstva - úrokov z omeškania priznanej náhrady škody. Dlžníčka teda od 14. 04. 2016 vedela o svojej povinnosti zaplatiť žalobcovi minimálne sumu vo výške 118.888 eur. S touto vedomosťou uzatvárala dohodu o vyporiadaní BSM.“(bod 59. odôvodnenia rozsudku okresného súdu). Na uvedené odôvodnenie k odvolacej námietke žalovaného nadviazal odvolací súd v bode 34. odôvodnenia svojho rozhodnutia takto: „Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj ostatnú argumentáciu žalovaného. Tento nesúhlasil so záverom súdu, že by mal mať vedomosť o tom, že dlžníčka mala v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, rovnako ako s jeho záverom, že dlžníčka mala úmysel ukrátiť svojho veriteľa. Pokiaľ ide o úmysel dlžníčky, tento je z vykonaného dokazovania celkom zrejmý. Skutočnosť, že rozsudok, na základe ktorého jej bola uložená úhrada finančnej pohľadávky žalobcu, neobdržala v čase, kedy tento nadobudol vykonateľnosť (ako v odvolaní namietal žalovaný), nemôže mať žiadny vplyv na posúdenie existencie jej úmyslu ukrátiť svojho veriteľa. Dlžníčka totiž v čase uzavretia právnych úkonov bez akýchkoľvek pochybností vedela, že je uznaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 1T/28/2016-515 zo 14. 04. 2016, právoplatným dňa 14. 04. 2016, vinnou za spreneveru (za to, že v čase od 11. 10. 2011 do 10. 07. 2013 ako zamestnanec právneho predchodcu žalobcu viacerými transakciami neoprávnene previedla na účet spoločnosti EconProfit s. r. o. celkovú sumu 45.900 eur). Rovnako dlžníčka v čase uzavretia právnych úkonov mala vedomosť o pohľadávke veriteľa voči nej, keďže už vyššie označený rozsudok jej uložil povinnosť nahradiť mu škodu vo výške 118.888 eur, a hoci napokon o výške právoplatne rozhodol až odvolací súd, tento rozhodoval iba o odvolaní poškodenej spoločnosti v časti náhrady škody, ktorá nesúhlasila s tým, že súd jej nepriznal spolu s istinou aj riadne a včas uplatnené príslušenstvo pohľadávky (pričom odvolateľovi bolo vyhovené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/58/2016 z 21. 07. 2016 a súd dlžníčke uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 118.888 eur aj s príslušenstvom). Odvolanie poškodeného proti rozsudku okresného súdu tak nemalo na vedomosť dlžníčky o veriteľovej vymáhateľnej pohľadávke žiadny vplyv. Argumentácia žalovaného týkajúca sa nesprávne vyznačenej vykonateľnosti označeného rozsudku je celkom irelevantná, pretože tak, ako správne dôvodil žalobca, súd v predmetnom spore nie je oprávnený preskúmať doložky právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí iných súdov, pričom navyše ako vyplýva zo stanoviska OS Bratislava II, námietky dlžníčky boli v tejto súvislosti vyhodnotené ako neopodstatnené, a preto je existujúci skutkový a právny stav týkajúci sa trestného rozsudku záväzný a nemenný. Predmetný rozsudok nadobudol vykonateľnosť 21. 07. 2016, pričom právne úkony boli uzavreté dňa 28. 11. 2016, resp. 25. 07. 2018.“ Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že námietka dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu je aj v tomto smere neopodstatnená.

15.3.1. Navyše dovolací súd k vymáhateľnej pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi odkazuje na svoju aktuálnu judikatúru (R 2/2022, R 44/2001), v zmysle ktorej je nutné pojem „vymáhateľnosť“ vnímať v zmysle pojmu „žalovateľnosť“ pohľadávky, teda vymáhateľnosť ako vlastnosť pohľadávky nastupuje ešte pred jej vykonateľnosťou. Pohľadávka teda nemusí byť v čase rozhodovania súdu vykonateľná (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/13/2023). Súdna prax sa ustálila v názore, že vymáhateľnou pohľadávkou na účely zákonného ustanovenia § 42a OZ je taká, ktorú možno uplatniť v

základnom konaní, inak povedané tzv. žalovateľná pohľadávka (actio nata).

16. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spätosti s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú, kompletizujúcu jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Ak odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

16.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch (II. a III.), v ktorých súd vyhovel žalobe žalobcu o určenie neúčinnosti právnych úkonov, pretože boli naplnené všetky predpoklady ich úspešnej odporovateľnosti v zmysle § 42a OZ, a preto určil, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá medzi žalovaným a dlžníčkou žalobcu, je voči žalobcovi neúčinná v časti, ktorou žalovaný nadobudol vlastnícke právo k motorovým vozidlám a neúčinná voči žalobcovi je aj zmluva o prevode obchodného podielu spoločnosti EconProfit s. r. o., so sídlom Michal na Ostrove 398 (...), uzavretá medzi žalovaným a dlžníčkou žalobcu. V dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré napokon boli opakovaním rovnakých skutočností ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 17. až 43.) v kompletizujúcej jednote s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 42. až 65.), nevyplýva nedostatočnosť, či arbitrárnosť a nezrozumiteľnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, resp. odôvodnil svojvoľne (arbitrárne), a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľa.

17. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu arbitrárne a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

17.1. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

18. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým oba sudy nižšej inštancie dospeli, nie je relevantná, lebo

případné nesprávné právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017), tento právny záver považuje i ústavný súd za akceptovateľný (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštalácie ako vecne správne, nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

19. Dovolateľ ohľadom posúdenia jeho vzťahu s bývalou manželkou ako „blízkych osôb“ tiež namietal, že okresný súd napriek svojmu prvotnému názoru, že žalovaný a jeho bývalá manželka nie sú blízkymi osobami, pokračoval v konaní a dokazovaní a bez upozornenia na zmenu svojho prvotného právneho posúdenia žalobe vyhovel, z ktorej námietky z hľadiska jej obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že dovolateľ namietal prekvapivosť rozhodnutia okresného súdu.

19.1. K uvedenému dovolací súd poukazuje na právnu vetu uznesenia ústavného sp. zn. IV. ÚS 374/2022 uverejneného v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 81/2022 „Zmena predbežného právneho posúdenia súdom prvej inštalácie od jeho konečného právneho posúdenia veci nemá za následok zásah do práva na súdnu ochranu, keďže sporovú stranu nediskvalifikuje z možnosti uplatňovať svoje procesné práva priznané Civilným sporovým poriadkom v ďalšom konaní pred odvolacím súdom.“ Ústavný súd v predmetnom uznesení nadviazal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (sp. zn. 3Cdo/102/2008, 5Cdo/46/2011), keď prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu (nie súdu prvej inštalácie) „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštalácie, resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštalácie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštalácie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Dovolateľ ani v dôsledku uvedenej zmeny právneho posúdenia, ktorá je v konečnom dôsledku výhradne vecou v spore konajúceho súdu (zásada iura novit curia) nebol pozbavený svojich práv. Zmena prvotného právneho posúdenia súdom prvej inštalácie v rámci príslušného prvoinštalčného konania dovolateľa totiž nediskvalifikovala z možnosti uplatňovať svoje procesné práva priznané CSP v ďalšom konaní pred odvolacím súdom, ktorú nakoniec dovolateľ aj využil, keď podal odvolanie.

19.2. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v konkrétnych okolnostiach veci sa odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom výroku I. plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštalácie, z čoho je zrejmé, že na posudzovaný prípad aplikoval tie isté ustanovenia toho istého právneho predpisu ako súd prvej inštalácie v súvislosti s posúdením vzťahu žalovaného a jeho bývalej manželky (§ 116 OZ), pričom svojím postupom nevyvlúčil dovolateľa z realizácie jeho procesných práv, a preto jeho rozhodnutie nie je prekvapivým, či nepredvídateľným, čo nakoniec dovolateľ vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu ani nenamietal.

20. Z obsahového hľadiska (§ 124 ods. 1 CSP) ďalšie námietky a argumentácia dovolateľa smerovala k jeho nespokojnosti s tým, akým spôsobom súdy nižšej inštalácie vyhodnotili dôkazy vykonané v priebehu základného konania, a ktoré skutkové tvrdenia vyplývajúce z tohto dokazovania považovali za relevantné vo vzťahu k prijatým právnym záverom ohľadom splnenia predpokladu odporovateľnosti týkajúceho sa posúdenia ukracujúcich právnych úkonov, preto dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že samotný nesúhlas dovolateľa so skutkovými zisteniami a vyhodnocovanie len vybraných vykonaných dôkazov, bez ohľadu na výsledky vyplývajúce z ostatných vykonaných dôkazov v súhrne, ako i polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštalácie) z možného aspektu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci formuláciami navodzujúcimi stav zlyhania súdov nižšej inštalácie, nielen významovo, ale ani v spojení s okolnosťami prejednávaneho sporu, nezodpovedajú kritériu zmatečnosti vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

21. Dovolateľ v dovolaní spochybňuje vykonané dokazovanie a jeho hodnotenie a navodzuje vlastné hodnotenie smerujúce k založeniu svojho názoru na právne posúdenie sporu a úspechu v spore, že

právny úkon, dohoda o vyporiadaní BSM a zmluva o prevode obchodného podielu v spoločnosti, nepredstavujú ukracujúce právne úkony v zmysle § 42a OZ, a tvrdí, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo nesprávnym právnym posúdením, ako aj nesprávnym vyhodnotením dokazovania, nesprávnym zistením skutkového stavu a tým, že odvolací súd nevzal do úvahy ním namietané skutočnosti. V reakcii na uvedené dovolací súd pripomína, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné.

21.1. Ak dovolateľ namietal, že dohoda o vyporiadaní BSM nepredstavuje ukracujúci právny úkon, pretože hodnota vozidiel Fiat Panda a Peugeot Partner je skutočne nepatrná, pričom vzhľadom na náklady na vozidlá, aby boli pojazdné, nie je možné konštatovať, že by ich predajom bývalá manželka žalovaného získala protihodnotu, v zmysle, ktorej by došlo aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľa, dovolací súd uvádza, že ide jednak o hypotetické úvahy dovolateľa ohľadom hodnoty vozidiel a zároveň o bagatelizáciu ceny vozidiel. K uvedenej námietke sa vyjadril odvolací súd v bode 29. odôvodnenia svojho rozhodnutia, keď uviedol: „Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že dlžníčka so žalovaným uzavreli dňa 28. 11. 2016 Dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorou všetky aktíva - a to tak nehnuteľnosti (rodinný dom a orná pôda v obci T.), ako aj hnutel'né veci (dve osobné motorové vozidlá a to zn. Fiat Panda a zn. Peugeot Partner) boli bez protihodnoty prevedené do výlučného vlastníctva žalovaného, pokiaľ ide o pasíva (zostatok dlhu z flexihypotéky) každá strana prebrala polovicu. Z obsahu dohody vyplýva, že toto vysporiadanie je konečné a uzavretím dohody sú úplne vyrovnané. Pokiaľ teda ide o žalobcom napadnutý prevod motorových vozidiel, podľa názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že nakoľko za prevedené veci neobdržala dlžníčka nielen obvyklú cenu, ale ani jej za ne nebola inak poskytnutá žiadna iná primeraná (rovnocenná) náhrada, došlo k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky.“ S uvedeným názorom odvolacieho súdu nemožno nesúhlasiť, pretože bez ohľadu na podľa žalovaného „nízku“ cenu vozidiel došlo k ukráteniu veriteľa (žalobcu), nakoľko dlžníčka neobdržala za vozidlá ani len „nízku“ protihodnotu, z ktorej sa prípadne mohol veriteľ uspokojiť. Pričom o tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka ide len vtedy, ak za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty, sa dlžníkovi naozaj (reálne) dostala ich obvyklá cena alebo iná skutočné primeraná (rovnocenná) náhrada, čo nie je daný prípad.

21.2. Dovolateľ ohľadom zmluvy o prevode obchodného podielu v spoločnosti EconProfit s. r. o. namietal, že žalovanému nie je zrejmé, akým spôsobom malo dôjsť k ukráteniu veriteľa, pokiaľ samotná spoločnosť nevykazovala nijaký aktívny majetok, ktorý by bolo možné v jeho prospech speňažiť. Odvolací súd tak rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom. K uvedenej námietke sa vyjadril odvolací súd v bode 33. odôvodnenia svojho rozhodnutia „Tak ako správne uviedol už prvoinštančný súd, zo skutočnosti, že v účtovnom roku 2018 sa spoločnosť nachádzala v strate nemožno vyvodiť, že žalobca by sa z tohto obchodného podielu nemohol uspokojiť, keďže ide iba o jeden účtovný rok, spoločnosť je podľa účtovnej závierky aktívna a jej obežný majetok je vo výške 45.478 eur, navyše, prostriedky z trestnej činnosti dlžníčky boli použité v prospech podnikania uvedenej spoločnosti. Odvolací súd dopĺňa, že cenu obchodnej spoločnosti neurčujú výlučne vyššie uvedené hodnoty, ktoré sú výsledkom podnikania iba za konkrétny obmedzený časový úsek, ale aj hodnota obchodného potenciálu spoločnosti. V prípade jej predaja by bolo zohľadňované teda tiež to, že ide o zabehnutú a aktívnu spoločnosť, ktorá má za sebou určitú podnikateľskú históriu, čo sa obvykle premieta do ceny predávanej spoločnosti. Žalovaný v konaní uviedol, že predmetom činnosti boli stavebné činnosti (obrat cca 9 tis.) a účtovníctvo, spoločnosť má teda nepochybne určitú klientsku základňu, ktorá prípadnú predajnú cenu spoločnosti zvyšuje.“ Podľa názoru dovolacieho súdu uvedená námietka dovolateľa predstavuje prostý nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov a skutkovým záverom, keď sa dovolateľ bez ďalšieho bližšieho odôvodnenia nestotožňuje s posúdením hodnoty podielu v obchodnej spoločnosti, resp. posúdením majetkových pomerov spoločnosti.

22. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie, pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval ústavný súd a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

22.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

23. Napokon dovolací súd uvádza, že dovolateľ v rámci uplatnenia prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP napadol aj výroky II. a III. rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa trov konania, avšak žiadnym konkrétnym spôsobom nešpecifikoval dôvodnosť tohto dovolacieho dôvodu, teda žiadnym konkrétnym spôsobom nešpecifikoval, na základe akého nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu bolo žalovanému znemožnené uplatnenie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ dovolateľ neuviedol, v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP (§ 431 ods. 2 CSP), tento nedostatok dovolania nemôže suplovať jeho všeobecná nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorá nepredstavuje kvalifikované vymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu zákonom stanoveným spôsobom, preto v tejto časti dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

24. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že dovolanie žalovaného v časti smerujúcej proti výroku II., III. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je dôvod na jeho odmietnutie v zmysle § 447 písm. f) CSP a v ostatnej časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

25. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.